

Vihlova ääni korvissani. Nostan päätäni ja katson ylös – lintu. Repaleinen ja vailla silmiä. Oksalla laulamassa äänellä, joka muistuttaa(eikä vain etäisesti), ääntä joka syntyy, kun haarukkaa pyörittelee keraamisen lautasen pintaan. Huomaan olevani alasti ja kuinka ilmasto ympäriäni on leuto mutta kalsea. Nousen ylös ja kiedon vaistomaisesti käteni ympärilleni. Nopeasti kuitenkin tajuan, ettei minun ole kylmä, vaikka olen alasti ja kylmä tuuli puhalttaa ihollani. Taivas on harmaa, mutta valoisia. Katsahdan maahan ja yritän etsiä kiveä jolla vaientaa lintu. Turhaan, ympärillani on vain hiekkaa. Kauniin valkeaa hiekkaa. Lähden kävelemään kohti etäämpänä näkyvää metsää. Pian kuitenkin pysähdyn. Jokin vetää minua olkapäästä. Käännyin katsomaan ja huomaan olkapäästäni roikkuvan langan. Se näyttää tulevan jostain kaukaa. Veden langasta – maailma liikkuu. Liidään kohti langan alkupistettä. Sitä nopeammin mitä kovempaa vedän. Aukaisen silmäni. Katson ympärilläni parveilevia ihmisiä. Joku neuloo kättäni. Kukaan ei katso minua, mutta joku ottaa minusta kuvan. Tunnen välähdyksen, se on kipua. Taas tuulee. Jostain tulee savua ja palaneen rasvan tuoksua. Muistan millaista on grillata eväsretkellä, tämä ei tunnu samalta. Tuntuu kuin joka puolella sataisi coctailtikkuja. Pieniä tomaatteja, pienien puunpalasten lävistäminä. Alumiinikin sulaa siinä myrkyhapossa. Koetan nousta ylös, mutta rikkaan tehtaanomistajan näköinen mies painaa minut alas ja istuu rintani päälle. Nyt vasta tajuan, että joku nakertaa jalkaani. Ei sitä voi kieltää, olen kauhuissani. Koetan huutaa, protestoida, vääntelehtiä itseni vapaaksi. Pyylevä mies päälläni painaa pääni maahan. Sattuu aika paljon. Aivot sanovat, että on unen aika. Olen painottomassa tilassa, kunnes aukaisen silmäni. Lautasia raaputtava lintu laulaa oksalla. Hyppään niin korkealla kuin pystyn, mutta en yllä lintuun. Koetan heittää sitä hiekalla, mutta hiekka vain valuu sormieni lomitse. Kiroan lintua, mutta kuulen ääneni vain pääni sisällä. Huudan kovempaa. Korvani eivät kuule muuta, kuin lautasta raaputtavan linnun. Minut valtaa hirveä tunne. Maksaisin mitä vain jotta voisin nähdä itseni. Katsoa itseäni peilistä. Lanka vetää minua. Oksa ja lintu katoavat. Pyylevä mies istuu hajareisin rintani päällä. Hänen naamastaan valuvat hikipisarot tippuvat naamalleni. Jokainen hengästynyt henkäys jonka hän suustaan päästää, polttaa ihoani. Hänen naamansa on lähellä, mutta hän kumartuu vielä lähemmäksi ja melkein pä kuiskaa korvaani, "Miksi peili?" Tunnen kuinka lihavat sormet laittavat jotain käteeni. Käännyin katsomaan ja näen kynän kädessäni ja kämmenen alla pienen palan paperia. Vilkaisen päälläni istuvaa kapitalistia ja hämmennyksekseni huomaan tämän olevan sika. Puhuva sika. Olen huomaavinani pienen nyökkäyksen vieterihännän naamalla. Käteni kirjoittaa. Koetan turhaan nähdä mitä kirjoitan. Tunnen paineen rintakehälläni helpottavan. Sika kurkottaa kohti kirjoitustani. Nostan selkäni kaareen ja näen pyylevän kierivän poispäin. Vääntelehdin. Ompelijat koettavat ottaa minut kiinni, mutta juoksen niitä pakoon jalan tyngilläni. Haluan grillijuhliin. Aukaisen silmäni ja koetan hypätä niin korkealle kuin pystyn. Mutta en vieläkään ylety lautasia raaputtavaan lintuun. Istun alas. Painan sormeni hiekkaan ja kirjoitan. "Mitä on, kun ei tiedä mitä on?" Kaadun selälleni ja näen langan katoavan tuuleen.